

YURT DIŞI FAALİYETİNİN AMACI

Batı Avrupa'da parti faaliyetimiz 1960'lı yıllara dayanıyor. O günden bugüne uzanan bir deneye sahiptir. 12 Eylül darbesinden buyana çalışmalarımızdaki yenilenme çabası ayrı bir deney olmuştur. Şimdi bu faaliyetin tümünü değerlendirmek bu değerlendirme ışığında eksikliklerimizi gidermek mümkündür.

TKP, Türkiye'de savaşan bir partidir. TKP Programı, Türkiye işçi sınıfının mücadele hedeflerini belirliyor. Her TKP üyesi, örgütü nerede olursa olsun, bu mücadelenin gereksinimlerinin yüklediği görevleri yerine getiriyor.

Türkiye emperyalizmin saldırgan çevrelerinin ve onun ülkemizdeki uzantılarının sık sık baskılarına sahne oluyor. En temel insan hakları acımasızca çiğneniyor. Her dönem ilerici güçler, geniş halk kesimleri bu baskının hedefi oluyor. TKP üzerindeki yasak 65 yıldır sürüyor. Bu barbarlığı duyurmak, insan haklarının çiğnenmesine karşı Türkiye halkıyla dayanışma temelinde bir aktivite yaratmak zorunlu bir görev olarak ortaya çıkıyor.

Halkımızın karşı karşıya kaldığı iş ve ekmek derdi milyonlarca insanımızı yurt dışına sürmüştür. Bu kitle, göçmenliğin ağır sorunlarıyla karşı karşıya kalmış, çıkış yolu bulmaya çalışıyor. İki buçuk milyonu bulan bu kitle T.C. vatandaşdır. T.C. Hükümetiyle Batı Avrupa Hükümetleri arasındaki anlaşmalara göre yurtlarını bırakıp yabancı ülkelere göç ediyorlar. Türkiye'de hiç bir politik güç bu ikibuçuk milyon insanın sorunları dışında kalmaz, politik mücadelesinde bu insanların sorunlarını dikkate almamaları mümkün değildir. T.C. hükümetlerinin döviz aracı olarak, Batı Avrupa emperyalist çevrelerinin ise ucuz işgücü olarak sömürdüğü bu yığının sorunlarına ilgi göstermek, onun mücadelesine destek vermek bir görevdir.

Bu çerçevede TKP'nin yurtdışı faaliyetinin içeriği belirleniyor. Bugüne kadar ki deneyimiz şunu gösteriyor; bir yandan ülkedeki savaşımın gereklerine yanıt vermek, yani ülkeye yönelik bir faaliyet, diğer yandan, göçmen işçimizin sorunları temelinde yükselen, göçmen işçinin demokratik eylemine destek vermek. Yurt dışındaki faaliyetimizde öncelikler dönemin özelliklerine göre değişiyor. Sonuçta yurt dışı faaliyetimiz, ülkedeki savaşımınla bağlı, onu tamamlayan bir faaliyet karakterini koruyor.

Özlu ifade edilirse, yurtdışı faaliyetin hedefleri;

1- Türkiye demokrasi güçleriyle, politik, maddi ve moral dayanışma hareketine omuz vermek, bu yönde etkin bir çabanın içinde olmak.

2- Göçmen işçinin eşit haklar savaşımını, demokratik göçmen işçi hareketinin yaratılmasına yardımcı olmak.

3- Batı Avrupa'daki legal olanaklardan ve 12 Eylül sonrası gelişmelerin getirdiği genişleyen olanaklardan, partimizin eylem birliği ve bağlaşıklık politikasını yaşama geçirmek amacıyla daha etkin yararlanmak ve partimizin uluslararası ilişkiler alanındaki çalışmalarına yardımcı olmak olarak özetlenebilir.

Bu hedeflere yönelik yürütülen faaliyet sonuçta, göçmen işçinin bulunduğu ülkedeki sınıf savaşına daha aktif katılmasına yardımcı olacaktır. Bu anlamda yurtdışı faaliyetimiz aynı zamanda, her ülkede kardeş partilerin faaliyetiyle uyumlu, onların mücadelesine yardımcı bir faaliyet işlevi görüyor. Yurtdışı faaliyetimiz, kardeş partilerle tam uyum içinde, tek bir politika etrafında yürümekte, kardeş partilerle ilişkilerimiz sürekli gelişmektedir.

ÜLKEDEKİ SAVAŞIMLA DAYANIŞMA

Diktatörlük rejimi baskı ve teröre dayanıyor. O, halkın demokratik haklarını kullanmasından korkuyor. Bugünün temel görevi, halk düşmanı bir rejimin yerine halkın tüm sosyal kesimlerinin toplumsal süreçte söz sahibi olduğu demokratik bir Türkiye'nin kurulmasıdır. Süngü zoruyla susturulan Türkiye yerine demokratik bir Türkiye için savaşım. Bu, yurtdışındaki her demokrat insana, rejimin baskısını, Özal hükümetinin yasa tanımazlığını her fırsatta deşifre etmek görevini yüklüyor.

Ülkedeki savaşımın dayanışma eylemi 12 Eylül öncesine dayanıyor. MESS grevleriyle yürütülen etkin dayanışma eylemi, 12 ^{Mart} baskı döneminde yürütülen faaliyet bunun örnekleridir. Ancak 12 Eylül sonrası ülkemizde yaşanan politik gelişmeler demokrasi güçleriyle dayanışma görevinin önemini olağanüstü arttırmıştır. Diktatörlük rejiminin karanlık amacını, antidemokratik karakterini her seferinde açığa çıkarmak, uluslararası demokratik çevreleri aydınlatmak, demokrasi güçleriyle dayanışmayı örgütlemek, onları diktatörlüğe karşı savaşımalarında daha kararlı konumlar almalarına yardımcı olmak, ülkemizde demokrasi savaşımının başarısı ile doğrudan bağlıdır.

12 Eylül sonrası Batı Avrupa'da Partimizin de aktif bir biçimde desteklediği bir dizi dayanışma etkinlikleri örgütlendi. 1982 "Anayasa Köln Konferansı", "52'lere Özgürlük" istemiyle başlatılan DİSK'le dayanışma kampanyası, Barış Derneği yönetici ve üyeleriyle dayanışma, Avrupa Konseyi'nde yürütülen etkinlik, "1985 Stockholm Konferansı", 1986 Bonn ve Frankfurt eylemi bunlardan ilk akla gelen eylemlerdir. Bu eylemler, ülkemizdeki demokrasi güçlerinin savaşımını desteklemek, diktatörlüğü tecrit etmek doğrultusunda küçümsenmeyecek somut kazanımlar getirdi. Ancak, sürekli ve kalıcı bir örgütlenmenin yaratılamaması, bu alandaki çalışmanın en temel zayıflığını oluşturdu. Bugün diktatörlüğün "demokrasiye dönüş" manevrası sonucunda Batı Avrupa emperyalist çevrelerinin desteğini sağladığı koşullarda, dayanışma çalışmalarının politik önemi artmış ve bu alandaki görevlerin çözümü daha da acilleşmiştir. Batı Avrupa demokrat ve barış güçlerinin daha geniş ve aktif desteğinin örgütlenmesi, bu çevrelerle ülkedeki demokratların çabalarını birleştirmek, yurtdışı ve yurtiçi olanakları birlikte değerlendiren etkinlikler örgütlemek büyük önem kazanıyor. Bu görevlerin üstesinden gelmek için geniş güçlerin birliğine ve ortak çabasına gereksinim vardır. Dayanışma hareketinin niteliği, bu güçlerin politik açıdan birbirlerinden

farklı konumlara sahip olsalarda, güçlerini birleştirebilmeleri için uygun bir platform yaratmaktadır. Bugünkü koşullarda, birbirinden kopuk, tek tek çıkışların sonuçsuzluğunu görmek ve bunun gerektirdiği sorumluluk duygusu ile hareket etmek zorunludur.

Bugün dayanışma hareketi insan hakları ve demokrasi temelinde şu istemler etrafında yükseltilmelidir.

- Sendikal hak ve özgürlükler üzerindeki baskıya karşı, sendikalaşma ve grev hakkının eksiksiz kullanımı için,
- Politik haklar üzerindeki yasaklara karşı, düşünce ve örgütlenme, dernek kurma, gösteri ve yürüyüş hakkı için,
- Genel politik af, Tüm politik tutuklulara özgürlük politik nedenlerden dolayı yargılanmalara son,
- Vatandaşlıktan atılanların vatandaşlık haklarının geri verilmesi, tüm politik mültecilerin ülkeye dönme hakkı için,
- İdam cezalarının kaldırılması, işkencelerin son bulması için,
- Kürt halkının üzerindeki baskının sona ermesi, Kürt tutukluların özgürlüklerine kavuşması, zorla göçün durdurulması için,
- Demokratik Anayasa, demokratik seçimler için Türkiye halkıyla dayanışma, Bu açıdan durumumuzu yeniden değerlendirmek, eksiklikleri gidermek mümkündür.

Yurtdışı Parti Örgütlerimizimizin dayanışma çalışmalarının politik önemini kavramada yetersizlikler görülüyor. Bu alandaki faaliyetin önemi tam bilince çıkmıyor. İkincil ve salt bu alanda çalışma götüren az sayıda kadronun faaliyeti olarak değerlendiriliyor. Bu ciddi bir yanıltır. Batı Avrupa demokrat çevrelerini harekete geçirmek için, Parti faaliyetimizin olanaklarını en geniş biçimde bu alana yöneltmek, bu yönde çabamızı artırmak en temel görevimiz oluyor. Her Parti Örgütü bu konuda ne yaptığını, daha neler yapabileceğini değerlendirmeli, olanaklarını harekete geçirmek için hazırlanmalıdır. Tek tek yoldaşlardan, her ülkedeki Yöre Örgütümüze kadar ana görev budur ve TKP MK'ya karşı her örgütümüz bu çalışmayı güçlendirmeden sorumludur.

GÖÇMEN İŞÇİ OLAYI VE YENİ EĞİLİM

1960'lı yıllarda yoğunlaşan Türkiye'den Batı Avrupa'ya işçi göçünün bugün vardığı aşamada yeni eğilimler ve olgular ortaya çıkmıştır.

Göçün ilk dönemlerinde, işçiler Batı Avrupa'ya 3-5 yıl için gittiklerini düşünüyorlardı. Bu süre içinde sıkı çalışmayı (en tehlikeli, güvencesiz işlerde, sürekli mesai yaparak), çoğunu biriktirip az parayla geçinmeyi prensip edinerek Türkiye'ye dönmeyi hayal ediyorlardı. Kısacası geçicilik "misafir" psikolojisi içindeydiler. Bu toplumsal psikoloji, onların proleterleşme sürecini olumsuz etkilemiştir.

Türkiye'den göç eden nüfusun çoğunluğu küçük ve orta köylülerle, zanaatçılar (küçük işletme sahipleri) oluşturmaktadır. Yurtdışına çıkan çoğunluğun amacı

geçimini sağlamak, işsizlikten kurtulmak değil, geçim düzeyini daha da yükseltmekti. Bu anlamda Türkiye'den göç aynı zamanda sınıflar arası bir göçtür. Eski küçük üreticiler "geçici olarak" işçi sınıfı saflarına katılmaktadır.

"Misafir işçi" kavramı, göçmen işçilerin hukuksal ve sosyal statüleri, mevcut yabancı işçi yasalarının tümünde "geçici işçi" psikolojisini sürdürmek amacıyla düzenlenmiştir. Bu nedenle, sendikal ve demokratik haklar savaşımdan uzak durmak, işsiz kalma ve sınırdışı edilme korkusu altında insanlık dışı bir sömürüye boyun eğme egemen bir psikoloji olmuştur.

Türkiyeli göçmen işçilerle ilgili son istatistik veriler incelendiğinde 70'li yılların ortalarından itibaren ağırlık kazanan kalıcılaşma eğilimi, aile birleşmeleri yoluyla göçmenliğe katılan yeni unsurlar, Türkiyeli nüfusun içinde gelişen sınıfsal ve sosyal ayrışma süreci ile birlikte nitelik değiştirmekte olduğu ve ortak bir Türkiyeli göçmen yığınının ortaya çıktığı görülmektedir. Kalıcılaşma eğiliminin ortaya çıkmasının önemli sonucu göçmen işçisinin psikolojisinin değişmeye başlamasıdır. Beklentileri değişmekte, yaşadığı toplum içinde yer etme, yerli işçiye yakınlaşma ve sınıf mücadelesine katılma eğilimi ortaya çıkmaktadır. Bu, göçmen işçinin uzun erimli çıkarlar için örgütlenme ve savaşma eğilimi demektir.

Bugün Türkiyeli göçmen nüfusun yaklaşık % 60'ını 25 yaşa kadarki gençler oluşturuyor. Türkiyeli göçmen işçinin en çarpıcı özelliği onun genç oluşudur. Nüfusun % 40'ını 18 yaşın altındakiler oluşturuyor. Diğer göçmen işçi gruplarıyla karşılaştırıldığında bu oranın hayli yüksek olduğu görülür. Ayrıca bu oran sürekli artmaktadır. Bu genç nüfus içinde giderek 2.kuşak ve 3.kuşak diye tanımlanan alt gruplar ortaya çıkmıştır. Yine aile birleşmeleri sonucu, kadınların oranı hızla artmaktadır. Süreç içinde Türkiyeli göçmen yığını içinde sınıfsal ayrışma sürecini de geliştirmiştir. Belli bir kesim ticaret ve hizmet alanında kendisine yer edinmiş, esnaf ve zanaatkarlıkla yaşamını sürdüren küçük işletme sahipleri ortaya çıkmıştır. Zamanla sosyal danışman, öğretmen gibi mesleksel farklılaşmalar ve buna bağlı olarak sosyal statü, yaşam biçiminde farklılaşma geliştirmiştir. Türkiyeli göçmen nüfusun içinde sanatçı, yazar, aydın sayısı artmıştır.

Türkiyeli göçmen yığını içindeki ayrışma sürecini incelemek daha ayrıntılı politik yaklaşım ve örgütsel araçları geliştirmeyi gerekli kılıyor. Bu göçmen kitleyi bütünsel etkileyen sorunlar vardır. Bunlar yasal ve sosyal statüleriyle eşik haklara sahip olmayışları, yabancı düşmanlığı, ayrımcılık, işsizlik, eğitim, gençlik ve kadın sorunları olarak ortaya çıkıyor.

Göçmen işçide, biryandan yaşadığı toplumda bir yer ve toplumsal statü edinme, aile yaşamını bu toplum içinde sürdürme çabası güçleniyor. Bu nedenle, geri dönüş planlarını sürekli daha ileri tarihe kendisinde tam tarif edemediği uzak bir geleceğe erteliyor. Öte yandan, içinde yaşadığı toplum tarafından dışlanma, hükümetlerin ayrımcı politikaları, yabancı düşmanlığı gibi bir çok nedenle kendisini ve geleceğini bu toplum içinde güvenli hissetmiyor. "Geçicilik" konumu

ve psikolojisi devam ediyor.

Yaşadığı toplum tarafından dışlanma, göçmen işçiyi kendi içine, aile, hemşehrilik ilişkilerine dönme, tutucu geleneklere sarılma eğilimlerini besliyor. Bu durum şoven milliyetçiliğin, dinci akımların yer bulmasının, Türkiye yönetiminin, konsoloslukların karanlık emellerine hizmet etme olanaklarını yaratıyor.

Kalıcılığa eğilimi Türkiyeli göçmen işçinin bilincinde henüz net değildir. Henüz onda yerleşmiş bir yargı, kesinleşmiş bir karar ve seçim düzeyinde değildir. Batı Avrupa'da partilerin, sendikaların göçmen işçiye karşı belirsiz politikaları, göçmen işçinin savaşıma atılmasında olumsuz sonuçlar yaratıyor. Türkiyeli göçmen işçinin ne bulunduğu ülkede, nede Türkiye'de politik karar mekanizmalarına katılma, oy verme, seçme ve seçilme haklarının bulunmaması diğer olumsuz bir faktör olmuştur. Gerek ülkenin güvenlik güçlerinin, gerekse Türk konsolosluklarının aktif politik çalışmaya girenleri izlemeleri ve dolaylı baskılarda bulunmaları, sınırdışı edilme tehdidi, Türkiyeli göçmen yığınının ekonomik ve politik savaşıma katılmalarında olumsuz etkenlerden biri oluyor.

Göçmen işçimiz tüm bunların yanında kendi sorunlarına ilgisiz değildir. Son birkaç yıl bunun birden fazla örneğini verdi. Federal Almanya'da gençlerin bedelli askerlik harçlarına karşı yürüttüğü kampanya, pasaport harçlarının indirimi kampanyası ve son seçme seçilme kampanyasıyla Hollanda'da yürütülen, geriye dönüşe karşı ve serbest dolaşım hakkı kampanyaları bu mücadelenin tipik örnekleridir. Ayrıca, 1986 yılı içinde bir dizi Batı Avrupa ülkesinde "Göçmen İşçi Sorunları" üzerine konferanslar örgütlendi. Türkiyeli göçmen işçi örgütleri bu konferanslarda sorunlarını tartıştılar.

Yine Türkiyeli göçmen işçi, bulunduğu ülkedeki savaşıma aktif katılmaktadır. Özellikle F.Almanya'da çalışan sanayi işçisinin grevlerde aktif olduğu herkesçe bilinmektedir.

Ayrıca, Türkiyeli göçmen işçi, Türkiye'deki politik süreçten de etkileniyor. Ülkedeki sınıf savaşımının dolaylı etkileri, göçmen işçi içinde politikleşme, politik çevreler yaratıyor. Bir başka etki de, çalıştıkları ülkedeki politik süreçlerin etkileri oluyor. Batı Avrupa'da yaşanan ekonomik bunalım toplumsal yaşamı derinden etkiliyor. Grev hareketlerinde artma görülüyor. Barış savaşımı yığınsallığını ve toplumsal etkinliğini sürdürüyor. Bu gelişmelerin Türkiyeli göçmen işçiyi etkilemediğini söylemek mümkün değildir. Ayrıca, göçmen işçi sorunlarının çözümü ve eşit haklar için savaşıma daha geniş ölçüde katılmalarının nesnel koşulları olgunlaşıyor. Gerek sendikaların, gerekse barış ve demokrasi yanlısı parti ve hareketlerin göçmen işçi sorunlarına ilgisi ve politika belirleme çabaları artıyor. Tüm bunlar, önümüzdeki dönem Türkiyeli göçmen işçinin demokratik hak savaşımında aktifleşeceğini gösteriyor.

GÖÇMEN İŞÇİ SORUNLARI

1960'lı yıllarda yaşanan yoğun işçi göçü ise, kapitalizmin nesnel gelişme sürecinin yolaçtığı, görece az gelişmiş yörelerden metropollere göç biçiminde sınırlı bir olgu olmaktan çıkmış, emperyalist çağda tekelci devlet kapitalizmine özgü düzenlemelerle yeni sömürgeciliğin etkili bir ekonomik ve politik aracı olarak ortaya çıkmıştır. Emperyalist ülkeler, az gelişmiş ülkelerdeki üretici gücün önemli bir kesimini kendisine çekerek, bu ülkelerin kendi bağımsız gelişmelerini de olumsuz etkilemiş ve emperyalizme bağımlılıklarını güçlendirmiştir. Ayrıca, değişik ulustan işçiler arasındaki rekabeti körükleyerek işçi sınıfını bölme politikası izleyerek ve artan yedek işçi ordusu aracılığıyla kendi ülkesindeki ücretlerini düşürerek, bir bütün olarak işçi sınıfını daha yoğun sömürmek için bu araçtan yararlanmıştır. İşçi gönderen ülke açısından ise emperyalizme bağımlılık nedeniyle çözümsüz kalan sanayileşme ve istihdam sorunu karşısında işgücü ihracı, işsizlik ve bunun sosyal sonuçlarını hafifletmek, ülkenin döviz gereksinimini karşılamak amacıyla kullanmıştır. Böylece emperyalizm, bir yandan kendisine bağımlı ülkelerde sorunları erteleyerek, ekonomik ve politik istikrarı sürdürmek olanağını bulmuştur. Diğer yandan, bağımlı ülkelerin bu kaynaktan bağladıkları döviz girdileri ise, bağımlı ekonominin emperyalist ülkelere yaptığı ithalatın dış borç ödemelerinin finanse edilmesi ve garanti altına alınması için kullanılmıştır. Böylece, emperyalist ülkelerde ekonominin görece gelişme gösterdiği bir dönemde, üretilen malların tüketilmesi, iç ve dış pazarın genişlemesi sağlanmıştır. Sonuçta bu ilişki az gelişmiş ülkenin emperyalizme bağımlılığını daha geniş ölçüde yenilenmesi olmuştur.

Bugün hangi sorunlar göçmen işçi için önem kazanıyor?

a) Türkiye ile olan ilişkilerinde ortaya çıkan sorunlar. (Bedelli askerlik, Türkiye'de oy kullanma hakkı, Türkiye'deki yatırımları -işçi şirketlerindeki vurgun vb. gibi). Türkiye hükümetleri göçmen insanımıza döviz aracı olarak bakıyor. Yurtdışında kendi gerici amaçları yönünde (lobi çalışması gibi) kullanmayı amaçlıyor. Onun sorunlarını devamlı erteliyor. Bedelli askerlik, pasaport harçları gibi kampanyaların gösterdiği gibi birikmiş bir dizi sorun vardır. Sosyal güvenlik anlaşmalarının hükümleri uygulanmıyor. Bugün göçmen işçinin deneyide gösteriyorki sorunlarına ancak mücadele ederse çözüm bulabilir.

b) Yaşadığı Batı Avrupa ülkesinde karşılaştığı sorunlar: Yasal statü sorunu, seçme-seçilme hakkı, yeteneğine uygun iş, ayrımcılık, genç neslin (2.kuşak) sorunları vb. gibi).

Tüm bunların çözümü için göçmen işçinin demokratik eylemine destek vermek, sorunların çözümüne müdahale etmek politik görevdir.

Yabancı düşmanlığı, özellikle son yıllarda Batı Avrupa'da tırmanan Neo-faşist ve ırkçı hareketler ekonomik bunalıma paralel olarak hızla yayılıyor. Özellikle gerici hükümetler yabancı düşmanlığını körüklemek için ellerinden geleni yapıyor. Böylelikle, göçmen işçiyi zorbalıkla sindirerek hakları uğruna mücadele etmelerini önlemeye çalışıyor. Yabancı düşmanlığına karşı geniş bir hareket yaratmak mümkündür. bu alanda atılacak adımlar geniş göçmen kitlesinin gücünü birleştirerek alanlardan biri oluyor.

"Zorla geri dönüş" politikası, Batı Avrupa tekellerinin ayrımcı politikalarının bir başka yönünü oluşturuyor. Bu politikanın temel hedefi, Üretim sürecinden kopmaya başlayan, işsizlik, hastalık sigortası vb. gibi ödentiler nedeniyle devletin sosyal harcamalarını arttıran birinci kuşak göçmen işçilerden kurtulmak istemesidir. Göçmen işçiyi kazanılmış haklarından yoksun bırakan bu politikaya karşı çıkmak görevdir.

Önemli sorunlardan biri de göçmen çocuklarının eğitim sorunudur. Göçmen işçi çocukları buldukları toplumun tarihi, coğrafyası, sosyal ve politik yaşamıyla iyi tanınması zorunludur. Göçmen çocuklarına eğitimin üst basamaklarına geçmeyi sağlayacak ve iş seçiminde karşılaşılan eşitsizliği arttıracak değil, azaltacak bir eğitimin verilmesi zorunludur.

Batı Avrupa hükümetlerinin göçmen çocuklarına yönelik politikaları ayrımcı politikalarının bir parçasıdır. Göçmen çocuklarının eğitimi sorunu, bulunulan ülkenin genel eğitim sisteminden, var olan toplumsal yapıdan çözülemez. Göçmen çocuklarının eğitim sorununda, var olan eğitim sisteminin demokratikleştirilmesi ve göçmenlere eşit haklar tanınması istemini başa alırlarsa başarılı olurlar. Göçmen çocuklarının eğitimi, genel eğitim sistemine bağlı yürütülmeli. Göçmen çocukları kendi anadilini öğrenme hakkını kullanma olanağına sahip olmalıdır. Tarihsel olarak daha az gelişmiş bir toplumsal yapıdan gelen göçmenlere sadece yasal olarak eşit haklar tanınmasının somut yaşamda bu eşitliğin kağıt üzerinde kalmasından başka bir sonuç vermeyeceği açıktır. Göçmen çocuklarını genel eğitimden eşit olarak yararlanmalarını sağlamak için, eğitim alanı, daha çok olumlu ayrımcılığın uygulanmasını zorunlu olduğu alandır. Bu anlamda göçmen çocuklarına ek olanaklar sağlanmalıdır. Onların daha ucuz ders kitapları, araç ve gereçlere sahip olması, sosyal ve kültürel etkinliklerden yararlanmaları, yüksek okullarda özel kontenjanların verilmesi için mücadele edilmelidir.

Ayrıca, Serbest dolaşım hakkı, pasaportlara Türkiye konsoloslukları tarafından el konulması, gümrüklerde karşılaşılan vurgunlar, bedelli askerlik yoluyla ortalama her yıl 150 milyon DM vurgun vb.

ÖZGÜL ALANLAR

Önemli ve özgün bir sorun Kürt sorunudur. Kürt yığınlarının sorunlarına sahip çıkmak, bu kesimin mücadelesine destek vermek demokratizmin gereği olduğu gibi görevimizdir. Bu kesim için, Kürt sorununu irdelemek, ezilen ulus psikolojisini, onun özgün taleplerini örneğin, çocuklarının Kürtçe öğrenmek olanaklarına kavuşmaları için çaba göstermek, bu hakkı savunmak önemlidir. Batı Avrupa'da sosyal demokrat çevreler özel olarak bu kesimde faaliyet yürütüyor. Kürt yığınlarının sorunlarına ilgi göstermek, Kürt halkının varlığının tanınmamasının yol açtığı sorunların çözümüne yardımcı olmak demektir. Ayrımcılığa karşı tutum alan herkes Kürt yığınının özgün sorunlarının çözümüne destek vermelidir.

Bir kaşka özgün sorun; gençlik ve kadın sorunudur. Aynı toplumsal katman olarak kadınların ve gençlerin kendilerine özgü somut sorunlarını, psikolojilerini dikkate alan bir çalışma zorunludur. Türkiyeli göçmenler arasında var olan yoğun işsizlik bu kesimleri çok daha derinden etkiliyor. Ekonomide yaygınlaşan kısıtlamalarda göçmenler arasında işlerini ilk kaybedenler gençler ve kadınlar oluyor. İşsizlik gençler arasında ağır, yıkıcı sorunlar yaratıyor. Onların toplumsal üretime katılmamaları, olumlu bir sınıfsal ve sosyal rolden uzak kalmaları sosyalleşme süreçlerini olumsuz etkiliyor, toplum dışına itiliyorlar, kriminal olayların, kötü alışkanlıkların kurbanı oluyorlar. Bu iki grubun yasal statüleri daha da güvencesizdir. Kısacası, göçmenliğin en olumsuz ve çarpıcı sonuçları, en keskin çelişkiler biçiminde bu kesimde yansıyor. Gençliğin duyduğu öfke ve atılmanlık akacak olumlu kanallar bulamadığında çıkmaz sokaklarda tükeniyor.

Sonuç olarak göçmen işçinin mücadelesi EŞİT HAKLAR mücadelesidir. Eşit haklar savaşımı aynı zamanda Türkiyeli göçmenlerin bulunduğu ülkedeki barış ve demokrasi güçleriyle ortak savaşımında somutlandığı bir alandır. Çünkü, göçmen işçilere eşit hakların tanınıp tanınmaması konusundaki tutum, o ülkedeki ilerici ve gerici güçleri somut olarak birbirinden ayıran temel yaklaşımdır. Eşit haklar savaşımı yakalanacak ana halkadır. Özellikle, seçme ve seçilme hakkı için savaşımı yükseltmek özel önem taşımaktadır. Eşit haklar istemi, eşit ekonomik, sosyal ve politik haklara sahip olma ve her türlü ayrımcılığın kaldırılması için savaşım demektir. Yerli ulusun sınıf bilinçli proletaryasının göçmen işçinin eşit haklar savaşımını aktif bir biçimde desteklemesi enternasyonalizmin, işçi sınıfının birliğinin yaşama geçmesi ve ortak savaşımın örgütlenebilmesi için zorunludur. Göçmen işçinin entegrasyon istemi gerici politikalara, zorla asimilasyona karşı değişik grupların özgür ve eşit birlikler olarak bir arada kaynaşması, ayrımcılığa yol açan yasal ve sosyal engellerin kaldırılması istemidir. Entegrasyon ilerici bir öz taşıyor ve yaygın olarak demokratik güçler tarafından benimsenmiş bir yaklaşım anlamına geliyor.

GÖÇMEN İŞÇİNİN DEMOKRATİK HAREKETİ

Batı Avrupa tekellerinin göçmen işçilere yönelik politikasının özü, dolaylı veya dolaysız ayrımcılık ve zorla asimilasyon politikasıdır. Bu politikaya karşı örgütlü savaşımlar zorunludur. Göçmen işçinin ilk örgütlenme deneyleri eskidir. İlk örgütlenmeler politize olmuş, aynı politik eğilimi taşıyan unsurları çatısı altında toplayan dar örgütlenmelerdir. Bugün var olan örgütler bu ilk dönem örgütlenmesinin sorunlarını yaşıyorlar. Türkiyeli göçmen işçi açısından önümüzdeki süreç örgütlenmenin artan ve güçlenen bir eğilim olacağını söyleyebiliriz. Durumu görebilen örgütler dar kabuklarından çıkmaya, göçmen işçi sorunları temelinde yeni ilişkiler yaratmaya, politika üretmeye çalışıyorlar. Bu çabanın önemli olduğunu belirtmek gerekir.

Göçmen işçinin demokratik hareketinin önünde bugün şu hedefler duruyor;

- a) Batı Avrupa tekellerinin ayrımcı politikalarına, yasal ve sosyal statülerindeki belirsizliğe karşı EŞİT HAKLAR için,
- b) 2.kuşağın-geniç kuşağın eğitimi ve güvenli geleceği için,
- c) Göçmen işçiyle Türkiye hükümetleri arasındaki ilişkiler sorunu üzerine son dönemde başlatılan tümüyle yeni ve doğru olan bu anlayışla mücadele yükseltilmelidir. Tüm çaba, tek hedef göçmen insanın demokratik hareketini güçlendirmek yönünde olmalıdır.

Bunun için;

Var olan göçmen örgütleri arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi önem kazanıyor. Bu ilişkiler göçmen işçinin birliğini güçlendirmede rol oynayacaktır. Göçmen insanın somut sorunları etrafında geliştirilmeli ve çeşitlendirilmelidir. Her ülkede güçleri birleştirmek, işçi, aydın, sanatçı, tüm Türkiyeli insanı -politik eğilimlerine bakmadan- bir araya getiren biçimler bulmak. Tek bir göçmen hareketi yaratmak en doğru hedef olarak beliriyor.

Göçmen örgütleri, göçmen sorunları etrafında eylem birliğini geliştirirken, demokrasi, dayanışma alanlarında kendi platformlarını, göçmen işçinin demokratik örgütlerinin platformunu da yaratmalıdır. Bugünün politik parti ve grup platformlarıyla yığın örgütlerinin iç içe geçen konuları terk edilmeli, bu karmaşık durumdan kurtulunmalıdır. Politik hareketlerin platformlarından bağımsız, yığın örgütlerinin kendi platformları olmalıdır.

Göçmen insanın demokratik hareketini güçlendirmede, var olan örgütlenmeler dışında, yeni örgüt biçimleri bulmak, bu biçimleri geliştirmek ayrı önemdedir. Örneğin; yabancı düşmanlığına karşı ortaya çıkan bir örgüt biçimi bir başka eylemde sürükleyici olabilir. Böylesine bir kaç somut sorunda öncü olan bir biçim yığının güvenini kazanırsa kalıcı bir yapı olabilir. Amaç, bu yapıların tümünde göçmen yığınının gücünü birleştirmeye, somut sorunları için birlikte savaşmaya yöneltici işlev görmesidir. Bu açıdan yeni biçimler denemekten çekinilmemelidir.

Ayrıca, örgütsel ilişkilerde, ortak iş yapmada DEMOKRATİK BİR ANLAYIŞ geliştirmek büyük önem kazanıyor. Hangi politik eğilimden olursa olsun, göçmen işçinin

somut sorunları etrafında herkesin kendi gücü oranında temsil edilme olanağı bulduğu bir demokratik anlayış, karşılıklı güvenin, göçmen yığının örgüte somut güvenin güvencesidir. Hiç kimsenin özel tercihlerinin alanı olmayan, demokratik, eşit haklar için mücadele eden gericiliğin amaçlarına boyun eğmeyen bir göçmen hareketi hedef bu olmalıdır.

Komünistler tüm olanaklarıyla bu çabanın destekçisi olacaklardır. Hareketi yönetecek, göçmen işçi önderleri yığının kendi içinden, onun mücadelesi çıkaracaktır. Yetenekleri, özveri ve mücadeleleriyle göçmen işçinin güvenini kazanacak olan bu önderler, bugünden kavganın içinden yetişecektir.

Yine göçmen örgütleri buldukları ülkelerde, barış ve demokratik güçlerle ilişkileri geliştirme, göçmen işçi sorunları konusunda ortak tutum geliştirme ve ortak mücadeleyi örgütlemeleri zorunludur. Sendikal merkezlerle, partilerle geliştirilecek ilişkiler önemlidir. Böylesi bir çaba göçmen işçiye eşit haklar savaşımında güçlendirir.